

Grigore Călin

Setea de Eternitate

Colecția
POESIS

Creator

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

CĂLIN, GRIGORE

**Setea de Eternitate / Grigore Călin. - Baia
Mare : Editura ECREATOR, 2023
ISBN 978-630-6558-10-0**

821.135.1

Tehnoredactare: Adalbert Solticzki

Coperta: Florin Dochia

ilustrații : Carmen Mihaela Coca

eCreator

Editura ECREATOR

SEDIU, Maramureș, Baia Mare, Str. Transilvaniei bl. 14 ap.
20, cod 430251

PUNCT DE LUCRU: Maramureș, Baia Mare, Str. Gh. Șincai,
bl 31, sc B, ap 15, cod 430311

**Editura ECREATOR este înscrisă în: - Registrul
Internațional al Editurilor (The Global Register of
Publishers)**

- **Catalogul Editurilor din România (CERom)**
- **Catalogul resurselor cu acces deschis (ROAD)**

rosiiianu@yahoo.com

tel./fax +40 262 225 251

0723 245 297

CĂLIN GRIGORE

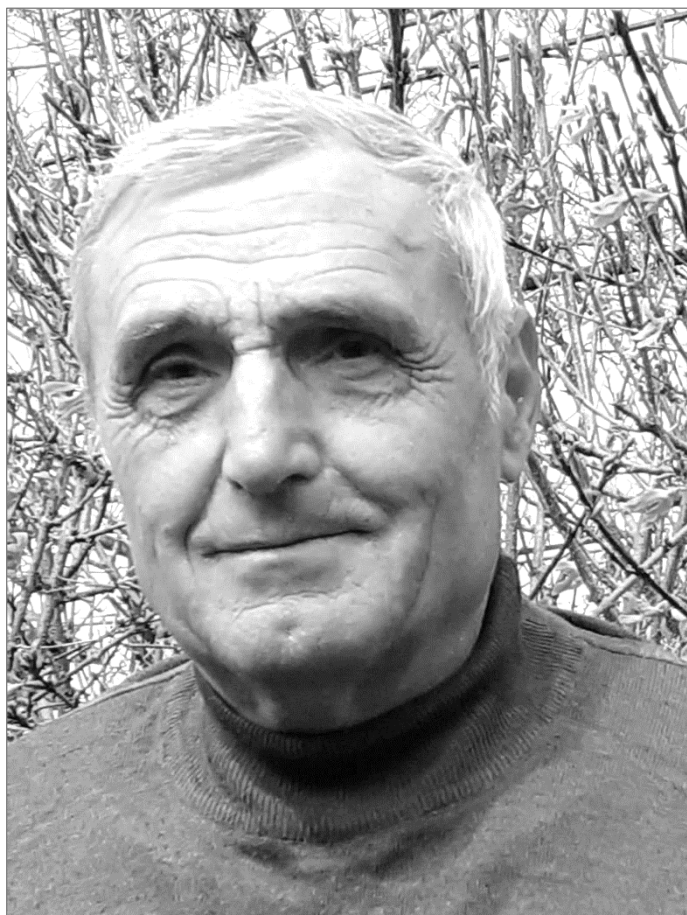

Setea de Eternitate

Baia Mare, 2023

Colecția
POESIS

Editura
ECREATOR

Lumina umbrei sau umbra luminii în roi de stele

Jurnalistul și poetul Grigore Călin, mai degrabă poetul și jurnalistul Grigore Călin, originar din comuna Văleni, județul Olt, pe lângă activitatea ziaristică, pe lângă articolele scrise în publicațiile oltene, a scris și publicat și poezie, în speță, poezie patriotică, social - politică, filosofică, iar în ultima vreme, poezie cu tematica iubirii creștine.

Așadar, o paletă lirică deosebit de variată și bogată tematic.

Începând cu anul 2012, domnul Grigore Călin a publicat nu mai puțin de 11 volume de versuri, 9 dintre ele, la aceeași editură, Editura HOFFMAN, iar ultimele două la Editura KITCOM.

Este membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și membru al Cenaclului de Creație Literară și Jurnalism, DUMITRU CARACOSTEA, din Slatina, județul Olt, iar începând cu anul 2019 este membru în Liga Scriitorilor Români.

Iată așadar un scriitor crescut și format la școala jurnalismului, un scriitor și-un jurnalist titrat din toate punctele de vedere, prolific în substanță poetică și premiat la multe Concursuri de Poezie.

Pentru volumul, DINCOLO DE GALAXIE, (2021), Editura HOFFMAN, a obținut Diploma de Onoare, acordată de Academia Internațională de Literatură și Artă și Societatea Apollon - România (21. 03. 2022).

Noua carte de versuri a domnului Grigore Călin, „Setea de Eternitate”, Editura eCREATOR din Baia Mare, (2023), cuprinde între copertile ei un număr de 50 poeme cu tematică variată, poeme din care nu lipsesc meditațiile cu caracter filosofic, cu caracter existențial, dar nici cele cu caracter patriotic în care ochiul jurnalistului atent și obiectiv nu scapă niciuna dintre problemele de actualitate legate de privatizarea haotică a economiei naționale, furturi la vedere, austriecii cu O. M. V - ul lor, spațiul SCHENGEN, care-i o mare capcană și-un jug pentru noi, americanii cu promisiunile lor, privatizarea ROMSILVA ce bate la ușă, jafuri ca în codrul mare, cine pe cine, Ucraina, vecina care ne trage pe sfoară cu canalul Bâstroe, așa - zisul Ținut Secuiesc cu drapelele lui, amenințarea ungurească, profețiile lui Vadim Tudor, care se adevăresc, și așa mai departe.

Adevărata temelie a poeziei lui Grigore Călin rămâne însă meditația filosofică, meditație tip colind în căutarea adevărului, cu întrebări de natură genetica - existențială cu trimitere directă spre forări la baza temeliei poetului, a creatorului de artă, la baza "stâncii" acestei solide și statornice temelii din care țâșnesc și răzbat peste tot, toate pornirile și trăirile poetului, care, pe lângă faptul că nu sunt puține, sunt pline de o simțire și-un zbucium interior puternic, motivat cu aluzii directe spre oameni și instituții interne și externe care ne-au vândut și furat, care ne-au distrus ca țară și ca neam transformându-ne-ntr-o etnie în derivă, aflată în bătaia vântului și purtată-n spre un liman al nesiguranței, o epavă sigură, în devenire.

Iată doar câteva dintre motivele pentru care revolta poetului este atât de mare și de cruntă.

"Poate că n-am curaj / în dimineți cu brumă /
Să calc pe iarba albă / și lucioasă, ca o / angoasă. /
Poate că nu-i același / strop de apă, / Ce mai-nainte-mi
îngheța / în gură... / De ce o lume-n mine / să încapă, /
Când eu n-am fost de la-nceput / făptură? / Nimic nu
mă surprinde, / ca valul ce dispare / În încleștarea
dintre mal și apă. / Atunci, colindul meu în căutare, /
Tot la fundalul stâncii mele / sapă" (COLINDUL).

Supărarea mare a poetului este aceea că pe măsură ce trec anii, atunci "Când era gerul să crape /
Peste-ntinderea de nea, / Veni luna lui FE - MARTE"
(FE - MARTE), când totul se-mpărțea pe jumătate,
"Rămân oi în bătătură / Jumătate în Fe - Marte!" (FE -
MARTE), motiv pentru care, de ziua lui onomastică,
Sfântul Grigore și-a altor sfinți, "Trecuți cu roșu-n
calendare, / Bătrâni, copii și-apoi părinți / Ne-am
bucura de sărbătoare / (...) / Și-n ziua asta, cea mai
lungă, / În jurul mesei să fim toți / Să ne-nchinăm, c-
avem de toate, / Să dea Domnul bucurii, / Să mai trăim
un an și poate / În veșnicii prin galaxii" (DE ZIUA
MEA).

Da, încă mai avem de toate! Da, încă țara-i bogată și mai avem ce pune pe masă, dar oare cât și până când?

Sunt întrebări care-l bântuie pe revoltatul poet patriot, cu dragoste mare de țară și de moșie, aflat acum la a doua tinerețe, tinerețea spirituală coaptă, care-și expune roadele, roadele înțelepciunii, care se mulțumește cu clipa, cu trăirea de monent, un an și poate ceva mai mult, apoi "în veșnicii prin galaxii".

Dorul și mirajul călătoriilor îl cuprind pe Grigore Călin acum când se apropie inevitabila ieșire din arenă, ca un laitmotiv, ca un fir roșu care nu-i dă pace și care-i provoacă o tristețe ireparabilă, la gândul ce am fost și ce suntem, ce-a fost cândva această țară și ce este azi, la gândul că un sistem întreg, cel al călătoriilor pe drumul de fier, este în paragină la nivel național, ca de altfel toate sistemele, cu componentele lui, cale ferată, gări, trenuri și așa mai deoarte, la gândul că "Trenul meu oprit în gară / Nu mai pleacă de pe șine / Și așteaptă de aseară / Călătorul ce nu vine. / Astă gară nu mai are / Nici picior de călător. / Doar în sala de-așteptare / Unu-i pregătit de zbor" (TRENUL MEU).

O viață-ntreagă, eroul liric și-a purtat amarul, "sperând într-o bunăstare" relativă, aici, pe pământ, dar și-a dat seama că o să aibă "... noroc cu Carul, / Dar pe cerul Ursa Mare", acolo în veșnicie, printre stelele care licăresc și roiesc în "roiuri de stele".

Tristețea eroului liric, vizavi de ce a fost și nu mai este, vizavi de un viitor care nu poate prevesti nimic bun, crește treptat luând proporții tragice.

Eroul nostru este categoric și nu mai crede în nimic: "Din gara asta nu mai pleacă trenuri, / Credeam în terenul meu fără oprire, / Dar s-a oprit la poarta altor vremuri / Și gara e Sfântă Mănăstire. / Din gara asta trenuri nu mai pleacă / Și nu mai știu de ce mai stau în gară, / Că niciun tren prin gară n-o să treacă, / Cu ultimul venit-am eu aseară. / Prin gara asta au trecut străbunii / Cu-același tren, acum e trenul meu / Și-așa va fi pân'la sfârșitul lumii / Purtând în gând mereu pe Dumnezeu" (GARA ASTA).

Pesimismul provocat de tragismul situației, și de stările momentului este atât de mare, încât speranțele dispar abandonate în mâna Domnului.

Tema călătorului și-a dorului de ducă, simbol al libertății și-al zborului spre înălțimi și-nspre alte zări, devine de-a dreptul sufocantă prin imposibilitatea ei de a mai fi pusă în practică.

Poetul devine obsedat de această imposibilitate, de această țintuire pe loc: "Trenul meu, odinioară, / Poposea în multe gări. / S-a garat ultima oară, / Nu vor fi alte plecări. / E parcat acolo unde / Nu mai pleacă niciodată / Și nici gândul nu pătrunde / Că nu e cale ferată. / Trenul meu avea sosiri / Și pleca din gară-n gară... / Au rămas doar amintiri / Cu a lumilor povară" (TRENUL MEU DIN MULTE GĂRI).

Trecerea ireversibilă a timpului, a anilor, a vieții, a trenului care nu mai trece din gară în gară, este o trecere a cunoașterii, a experiențelor noi câștigate pentru mai târziu, pentru veșnicțiile de dincolo de stele, lucruri care-l fac pe eroul liric să-și dorească venirea toamnei, a toamnei vieții lui, în care să poposească cât mai mult posibil, înainte de sosirea iernii fatale: "De acum aș vrea să vină toamna, / Au fost destule primăveri / Când ale zile-au curs deavalma / Și au plecat spre nicăieri. / De n-ar fi iarna să mai vină / M-aș afunda în toamna mea / Că e bogată în rugină / Și vreau să fiu și eu ca ea. / Dar toamna mea n-o să mai stea, / Îmi face semn că vrea să plece / Și-atunci să plec și eu cu ea, / Să nu mă prindă timpul rece. / Nu am pretenție prea mare: / Doar câmpurile de rugină / lase-n urma mea culoare / Când pașii mei vor fi Lumină" (TOAMNA MEA).

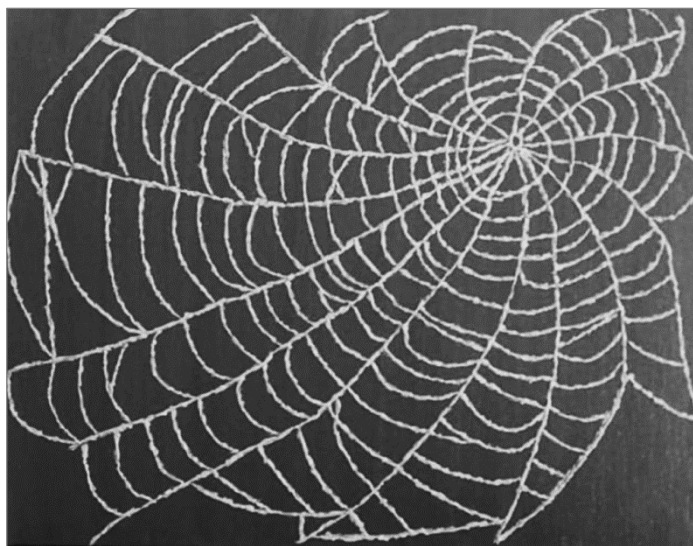
Volumul continuă cu alte poeme testamentare, marcând trecerea eului poetic spre veșnicie, de tip: ANII MEI; CÂND O FI; SUNT OMUL, și așa mai departe, în urmă rămânând doar umbra celui care-a fost (UMBRA; UMBRA TRENULUI), după care, poetul simte nevoia opririi lamentărilor, și a trecerii la fapte, la poezia patriotică, parte mare în economia cărții, trăgând semnale de alarmă încercând mobilizarea tuturor în a mai face ceva, acum în ceasul al 12 - lea, pentru salvarea acestei țări: "Atenție, ne vinde primăvara... / Și-o mută poate într-o altă a Ursă. / Noi nu mai știm cum se numește Țara, / Cea în grădina Domnului ascunsă..." (EL, EI).

În aceeași notă patriotică, la nivelul atragerii atenției, sunt și alte poeme (vezi MĂRȚIȘORUL POLITIC; CINE? CARE?; BÂSTROE; LIBER LA FURAT, și așa mai departe).

Poezia domnului Grigore Călin, cel puțin cea prinsă-n această carte, este o poezie realistă, de un realism crud și obiectiv, o poezie-n care se-mpletesc două stiluri de exprimare artistică, stilul literar - artistic și stilul jurnalistic, împletire care are drept rezultat un stil literar hibrid, direct, tranșant, ușor detectabil și perceptibil, un stil frumos, rezultat al unei experiențe de o viață în domeniul scrisului. Ideile curg șuvoi, trăirile și lamentările acestei vieți, asemenea, creând diverse pictograme cu imagini artistice de mare valoare.

Prof. Valentin Lupea

ROI DE STELE

Carmen Mihaela Coca – “Rețea”

ANIVERSARE

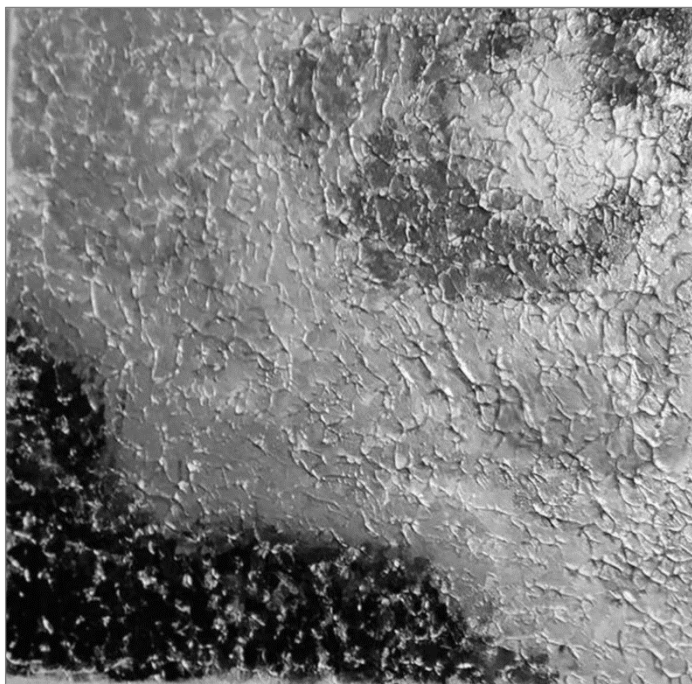
La șaptezecișicinci de ani
Încă mai urc pe Călimani,
Răcoarea muntelui, verdeața,
Îmi dau putere, este viața.
Tu, suflete, de ce nu știi
Să numeri anii mei în mii?
Eu stau aici și-mi trăiesc veacul
Că am găsit pe munte leacul.

Tu încă n-ai aflat nicicum
De anii mei pierduți pe drum!
Or fi cadou pe la sărmani
Că am o lipsă câțiva ani...
Or fi plecați la vreo școală
Că nu îmi ies la socoteală
Și-s mai sărac de când eu sunt,
Îi simt cum strigă prin pământ.

Cred, unii n-au mai vrut să stea
Că s-au temut de umbra mea...
I-am apărat de ploii și ger
Și le-am fost scut la temnicer,
Le-am fost la bine și la greu
Și i-am purtat spre Dumnezeu!

Acum îi caut și nu sunt,
Îi simt cum strigă prin pământ!
Eu nu mai pot de dragul lor,
Dar pân la ei n-am să cobor...

Nicicând nu-i voi avea pe toți,
Îi iert pe cei sub zece coți,
Iar cei rămași din neamul meu
Îi dăruie doar lui Dumnezeu!

Carmen Mihaela Coca – “Cosmos”

SPOVEDANIA UNUI POET

Suntem doar fluturi și visăm prea mult,
N-am prea zburat că timpul nu ne-a vrut,
Ce mai avem, e scris în mentenanță:
Să ne iubim cu toții la distanță.

Hotărât-am noi și am jurat pe soare
Că viața noastră e precum o floare,
Ce înflorește-n viață doar o dată
Pe astă lume rece și nedreaptă.

Prea multe vietăți ce aripi nu mai au,
Așteaptă dreapta firii pe care unii stau.
S-or fi gândit intrușii că fure chiar și clipa,
Să nu ne lase nouă ce-avem mai scump, aripa?

Căci fără aripi cine să mai zboare?
Decât tăunii lumii cu negre aripioare.
Dar hotărât-am noi, cei fără de aripă
Să ne luăm destinul ce ne-a băgat în frică.

Luând cuvântul celor ce nu au cuvântat,
Am apărât pe cei ce încă n-au zburat.
N-am să ascult de nimeni și nu mai vreau destine,
M-am spovedit de când vorbesc numai în rime!

MAI HOTĂRÂT

Mai hotărât îmi duc durerea pân la capăt,
Deși târziu m-apuc să sparg al morții lacăt,
E liberă intrarea, nu-i nimeni pus la poartă,
Doar eu cu înserarea și cu speranța moartă.

De-aceea tot mai vreau mult timp acest popas,
La Poarta care stau se-mparte...„Bun rămas!”
Și-or fi prea mulți ca mine ce-au hotărât de ieri
Ca să vorbească-n rime în drum spre nicăieri.

SĂ NU MAI FIE

Să nu mai fie, Doamne, bucurie!
Când peste lume este și durerea,
La unii vine iarna timpurie
Și își îngroapă în nămeți tăcerea.

Ai făcut destule lucruri bune,
Știu că cele rele nu le faci,
Dar fă, te rog, ca-n astă lume
S-ajungă toți la sacii cu posmagi.

Fă ca lumea asta care-i nouă,
Să nu se mai împartă-n răi și buni,
Orice lucru care-i frânt în două,
Este bun la... casa de nebuni!

CALENDARUL

E toamnă iar
Și înc-o iarnă-n calendar.
Am să mai rup din nou o filă
Că s-a mai dus încă un an
Ce-l pun la socoteală-n dar.

La anul de va fi să vină,
Mă va găsi tot în grădină,
Presimt că în livada mea
Va străluci o iarnă grea.

Și-a mai trecut o iarnă peste mine...
Și tot mai sper la toamna care vine.
Mă va găsi la mine în grădină
Tot meșterind la globul de Lumină!

DE N-AR FI IARNĂ

De-acum aş vrea să vină toamna,
Cu gândul tot la primăvară
Şi toate visele de-a valma
Se vor topi în plină vară.

De n-ar fi iarnă peste dealuri,
Nu îmi va ninge-n sân troiene,
Şi crivăţul ce vine-n valuri
Să se răzbune prin poiene.

De-ar fi nămeţi în toamna mea
Nu-mi e de-ajuns ce-am troienit,
Sperând că încă voi putea
Ca să vă las tot ce-am iubit.

DIN CE VISAM

Sunt mulți la rând...
Toți vor la Poartă...
Eu voi ajunge în curând
Așa cum mi-este scris la soartă,
Dar nu știu prețul să mă vând.

Sunt toți cuminți și nu se ceartă,
Și nimeni nu desface rândul,
Vor fi primiți. Domnul îi iartă,
La toți le împlinește gândul,
Dar numai eu respins la Poartă.

Trecu și timpul înserării ...
Numai pe mine nu mă vrea.
Intrară pe rând scriitorii,
Iar eu, la anul, de-ar putea
Să-mi treacă numele pe-o stea.

Și tot așa an după an
Tot stau la rând, nu mă primește.
Ori Timpul îmi este dușman,
Ori Domnul nu mă mai iubește,
Atunci să mă prefac balsam,
Dar m-am trezit din ce visam.

DORUL

„Mai am un singur dor”
Pe căi însingurate
Și să cuprind din zbor
Pământurile toate.

De nimeni nu îmi pasă
Dacă cobor sau sui,
În urma mea rămasă
Un dor al nimănui.

Acesta îmi e dorul,
Cutreieră Pământul,
Neterminat e zborul,
Lumina și Cuvântul.

E PEA TÂRZIU

Plecasem cu serviciul către munte,
Veneam pe-acas” din ce în ce mai rar,
Știam că mama o să mă înfrunte
Că am plecat, dar era în zadar.

Iar tata se făcea că-i pare bine,
Mă aștepta cu ochii plânși la poartă,
Și plânsul lui se îneca în mine,
Știind că că n-am să pot veni vreodată.

Dar am venit într-un târziu prin sat,
Ca să-mi revăd prin timp copilăria:
La poartă nimeni nu m-a așteptat,
Dar am să-i caut prin toată galaxia.

Schimbam-am și eu jobul, hăt departe...
Acum ne căutăm printr-o genune,
E prea târziu, când moartea ne desparte
Și nu a învățat cum să ne împreune!

FIRESCU...

Să îți trăiești din plin nemărginitul
Când simți că-n tine crește asfințitul,
Crezând c-al lumii ăsta e firescu...
Ca să măsoari prin geniul Eminescu.

Dar tu să știi, când ai distrus cetatea
Nu vei găsi sub lanțuri demnitatea
Și când zdrobești ce nu o să mai ai,
N-ai să mai știi că... trebuie să dai.

Mergi spre înaltul zilelor ce vin
Atunci când simți că cerul e Divin.
Eminul ne-a creat un singur sens...
Este Luceafărul ce licăre-n imens.

Găsește-ți steaua ce acum brăzdează
Spre răsăritul zilei ce urmează.
De vom uita ce e în noi „firescu”,
Va străluci mai tare Eminescu.

M-AȘTEAPTĂ

M-așteaptă cineva în prag de seară
Cu masa pusă, cu zâmbetul pe rană
Și-mi spune grijulie, a câta-oară,
Să nu sorb tot ce mi s-a pus în cană.

Dar eu iau cana plină cu răchie,
Desfac poarta mare la ogradă
Și mă opresc la un butuc de vie
Să-l înconjur c-un maldăr de zăpadă.

La fel fac și cu pomii din grădină,
Ba le mai tai din crengile uscate,
Acum când ziua-i plină de lumină,
Așa că am să beau pe săturate.

Eu nu știu ziua când e asfințitul,
N-aș vrea să las plăcerea asta vouă,
Poate cu mine-ncepe infinitul
Și se sfârșește-n dimineți cu rouă.

ROI DE STELE

Mă regăsesc mereu prin roi de stele,
Pe steaua mea mai e încă lumină,
Te-aștept să vii, să fim în rând cu ele
În lumea asta rece și divină.

Te-aș îmbrăca cu stele de-aș putea,
Că-s bogății acolo unde sunt,
Să fii cu mine pe aceeași stea
C-am pus iubirii noastre jurământ.

Trecură ani și peste noi au nins,
Acum sunt doar o pânză înrămată,
Din ochiul meu de stea, încă nestins
Mereu trimit iubire nou creată.

Deși colind printre atâtea stele,
Lumina mea tot de la tine vine,
Am să întind pe tot Pământul schele
Ca tu să urci mai repede la mine.

ULTIMUL FOTON

S-a scurs destulă energie
În acest timp nepăsător,
Că n-are limite, se știe,
Și n-am să pot să îl mășor.

Dar tu, materie, să știi,
Că nu-i corect să mă despați
De câmpul meu de energii
Și de mormanul de talanți.

Mi-au și făcut un parastas
Cu ultimul foton sub pleoape,
Iar ceilalți n-au mai rămas
Cu mine... să-mi fie aproape.

S-a dus și ultimul foton...
M-a apărat ca pe-o redută,
A vrut să fie galanton
Cu o materie pierdută.

Dacă am fost sau nu onest,
Las altei lumi cu sânge ființa,
Că-n taina Câmpului Celest
Va dăinui Protoconștiința.

CEL PLECAT

Eu sunt cel ce a plecat la stele
Și știu pe-acolo tot ce se întâmplă,
Dar ce păcat că dorurile mele
Mi s-au înfipt ca glonțul într-o tâmplă.

Ce să vă spun? Că știu mai dinainte,
Acolo este Raiul... la fel ca pe pământ,
Dar e și iadul, deci luați aminte,
Că doar în Rai, la Poartă, e un sfânt...

De-aceia trăitori ce vor să vină,
Eu îi aștept pe toți în Rai, la Poartă,
Ca să vă dau din candelă lumină
Și să aveți ca mine-aceeași soartă.

Dar să mai știți, acolo nu-s popasuri
Și toți plutesc ca fulgul în neștire,
E-o liniște de nepătruns, doar glasuri
Ce preamăresc a Domnului iubire.

Când veți pleca, luați cu voi averea
Anilor ce Domnul vi i-a dat,
Iar când va fi ca să urmați tăcerea,
Să știți că Domnul a dat și tot El a luat!

DE PLECI ORI DE RĂMÂI

De pleci ori de rămâi mă doare,
Pierdui iubirea ta dintâi,
Când a căzut prima ninsoare
Târziu, pe Culmea Dorului.

Mi-e negru albu-n căpistere,
În mine ceasul s-a oprit
Și ceru-i fără de mistere
De când plecași și n-ai venit.

Dar unde să vii? La un plecat
Trecut de moarte mai departe?
Nnsoarea poate a-nghețat
În primăvara ce desparte

Și de-ar veni mereu ninsori
Ori primăveri, îmi e totuna,
Să-mi iei din gând brațul cu flori
Ce ți-au împodobit cununa.

COLINDUL

Poate că n-am curaj
În dimineți cu brumă
Să calc pe iarba albă
și lucioasă,
Poate că toate ni se trag
din humă,
O viață ce-apăru ca o
angoasă.

Poate că nu-i același
strop de apă,
Ce mai-nainte-mi îngheța
în gură...
De ce o lume-n mine
să încapă
Când eu n-am fost de la-nceput
făptură?

Nimic nu mă surprinde
ca valul ce dispare
În încleștarea dintre mal
și apă.
Atunci colindul meu în căutare
Tot la fundalul stâncii mele
sapă.

DE ZIUA MEA

De ziua mea și-a altor sfinți
Trecuți cu roșu-n calendare,
Bătrâni, copii și-apoi părinți
Ne-om bucura de sărbătoare.

Azi nu vom mai merge la muncă,
Doar la școli de-avem nepoți,
Și-n ziua asta, cea mai lungă,
În jurul mesei să fim toți

Să ne-nchinăm, c-avem de toate,
Să dea Domnul bucurii,
Să mai trăim un an și poate
În veșnicii prin galaxii.

FE-MARTE

Când era gerul să crape
Peste-ntinderea de nea,
Venea luna lui Fe-Marte,
Tata oile-mpărțea.

Iarna, să-i ajungă fânul,
Cosea toată vara-n luncă,
Așa făcea tot românul,
Nutrețul să îi ajungă.

Și-uite-așa din an în an,
Iar venea luna Fe-Marte,
Dădea oile la cioban,
Însă numai pe jumate.

A rămas din gură-n gură
O zicală mai departe:
„Rămân oi în bățatură,
Jumătate în Fe-Marte!”

TRENUL MEU

Trenul meu oprit în gară
Nu mai pleacă de pe șine
Și așteaptă de aseară
Călătorul ce nu vine.

Astă gară nu mai are
Nici picior de călător,
Doar în sala de-așteptare
Unu-i pregătit de zbor.

De o vreme eu mă tem
Să mai plec pe drum cu șină,
De-asta nu mă urc în tren,
O fi mai bine-n mașină?

Toată viața-am dus amarul
Sperând într-o bunăstare
Și-o să am noroc cu Carul,
Dar pe cerul Ursa Mare.

GARA ASTA

Din gara asta nu mai pleacă trenuri,
Credeam în trenul meu fără oprire,
Dar s-a oprit la poarta altor vremuri
Și gara e o Sfântă Mânăstire.

Din gara asta trenuri nu mai pleacă
Și nu mai știu de ce mai stau în gară,
Că niciun tren prin gară n-o să treacă,
Cu ultimul venit-am eu aseară.

Prin gara asta au trecut străbunii
Cu-același tren, acum e trenul meu
Și-așa va fi pân la sfârșitul lumii
Purtând în gând mereu pe Dumnezeu.

TRENUL MEU DIN MULTE GĂRI

Trenul meu, odinioară,
Poposea în multe gări,
S-a garat ultima oară,
Nu vor fi alte plecări.

E parcat acolo unde
Nu mai pleacă niciodată
Și nici gândul nu pătrunde
Că nu e cale ferată.

Trenul meu avea sosiri
Și pleca din gară-n gară...
Au rămas doar amintiri
Cu a lumilor povară.

TOAMNA MEA

De-acum aş vrea să vină toamna,
Au fost destule primăveri
Când alte zile-au curs de-a valma
Şi au plecat spre nicăieri.

De n-ar fi iarna să mai vină
M-aş afunda în toamna mea,
Că e bogată în rugină
Şi vreau să fiu şi eu ca ea.

Dar toamna mea n-o să mai stea,
Îmi face semn că vrea să plece
Şi-atunci să plec şi eu cu ea,
Să nu mă prindă timpul rece.

Nu am pretenție prea mare:
Doar câmpurile de rugină
Să lase-n urma mea culoare
Când paşii mei vor fi Lumină.

ANII MEI

Drumuri, umbre călătoare,
Au rodit în viața mea,
Iar în toamna viitoare
Brumă rece va cădea.

Am plecat mereu în trenuri
Cu o foaie de parcurs
Și-am sosit în alte vremuri
Cu toți anii ce s-au scurs.

Acum trenul e în gară,
Nu mai pleacă nicăieri.
Anii mei sunt de aseară
Într-o lume de tăceri.

CÂND O FI

Când o fi ziua să-mi vină,
Risipi-m-aș prin grădină,
Când schimba-voi anotimpul
Să mă căutați tot timpul.

Când o fi ziua cea mare
Ca să fiu rază de soare,
Am să fiu, mulți ani de-a rândul,
Soare, să învârt Pământul...

Când o fi de n-oi mai fi,
N-am pe alții a iubi.
De când tot mă risipesc
Numai pe voi vă iubesc!

De nu-mi veți găsi nici urma,
Căutați mai bine umbra,
Ce-am lăsat-o pentru toți,
Dar mai jos de zece coți.

SUNT OMUL

Sunt omul ce-am trecut de moarte
Și m-am înapoiat la voi,
Că am uitat să scriu o carte
Despre un înger și-un strigoi.

Sunt omul ce am dat de-a dura
Moartea ce-mi fu predestinată
Și i-am luat din mâini custura,
Căci vreau o moarte adevărată.

Nu vreau să tundă peste mine
Tăișul coasei și-al custurii,

Mai bine noaptea ce nu vine
M-ascundă-n mijlocul pădurii.

TABLOU CU JUCĂRII

Plecă pufnind un tren cu pasageri,
Se va opri în ultima lui gară.
Un bătrânel suisse-n el de ieri,
Se minună că nimeni nu coboară.

Și trenul ăsta merge mai departe,
Atâtea gări mai are să parcurgă,
Dar pe traseu mai sunt și alte halte
În care trenul n-o să mai ajungă.

Cum să coboare, nu-i nimeni să-l ajute,
De-ar coborî, pe cine să aștepte?
Și-n gânduri vin peregrinări trecute
Ca-ntr-un tablou cu jucării inepte.

UMBRA

E o umbră prin grădină,
Zilnic predică Cuvântul,
Când e noapte, e lumină
Și lumină tot Pământul.

Este umbra unui om...
O măsoară zilnic plopul
Și cunoaște orice pom
Când își mută zilnic locul.

E o umbră plimbătoare
A umbrit toată grădina,
A rămas doar o-ntrebare:
- Nu cumva a fost Lumina?

UMBRA TRENULUI

Umbra trenului ce trece
De panoul de plecări,
Tot cu pasagerul merge
Prin atâtea mii de gări.

Fie iarnă, fie vară,
Umbra nu are odihnă,
Decât în final să cearnă
Grâul copt pentru colivă.

Umbra trenului e şuie,
A rămas acu-ntr-o gară.
Bătrânelul nu mai suie,
Ci așteaptă rând la moară.

LENEA

Când și cum îmi trece vremea...
Mă găsește prin grădină.
Eu învârt prin curte lenea
Și aștept prânzul să-mi vină.

N-am unelte la-ndemână
Ca să sap cu sârg pământul,
Nu dau zor, ca să-mi rămână
Pentru mâine-n plug Cuvântul.

De cu seară, pe răcoare,
Ies cu lenea la plimbare
Ca să-mi pună în răzoare
Raze scăpătate-n soare.

Când și cum îmi trece vremea
N-am să spun la lume totul,
Nici cum mă cuprinde lenea
Să culeg din stele rodul.

N-A FOST ZI

N-a fost zi de când ne știm,
Fără soare, fără ploi,
Hai, iubito, să-mpărțim
Ziua pentru amândoi!

Tu să iei partea cu soare
Ce iubește iarba-n rouă,
Eu să-ți fiu ca o răcoare
Peste arșița ce plouă.

Dar mai bine-ar fi-mpreună
Să urmăm al vieții mers,
Și când plouă și când tună
Prin al nostru Univers.

TIMPUL IUBIRII

Hai, iubito, să-mpărțim
Drumul care ne desparte!
Tu să iei partea de-aproape,
Eu pe cea mai de departe.

Partea mea ți-o dau tot ție,
Ca să-ți fie drumul tot,
Știu că la Împărăție
Am s-ajung și eu cum pot.

De ne-om întâlni pe drum
Și vom trece de trei ape,
Eu dispar precum un fum,
Dar tu să mergi mai departe.

Hai, iubito, să-mpărțim
Timpul ce ne înconjoară!
Tu să iei partea de viață,
Eu cu ce-am rămas de-aseară.

Dar din fuga rostuirii,
Când împarți lucruri deșarte,
N-am ales timpul iubirii,
Că iubirea nu se-mparte.

UMBRA MEA

Înaintez tăcut prin vreme,
Am drept dovadă umbra mea
Și-am scris cu ea zeci de poeme
S-ajung mai repede pe-o stea.

Din probele ce-mi aparțin
Una din ele e Cuvântul,
Ce-mi dă plecarea spre divin
Și umbra mea e cât pământul.

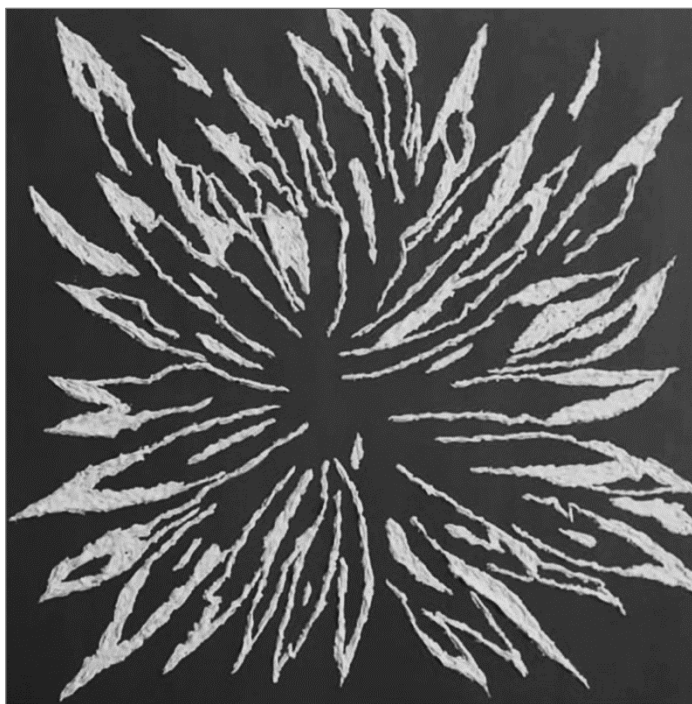
Înaintez tăcut prin vreme,
Și alte probe nu mai am,
Decât lumina din poeme
Rămasă pentru voi balsam.

SETEA DE ETERNITATE

O izbitoare-a lui nădejde,
Niște speranțe înstelate
În universul său simbolic.

E trenul ce-i oprit în gară,
Iar gara e o mânăstire,
În umbra stelei de aseară
Și-a scris un vers de nemurire.

DIN DRAGOSTE DE ȚARĂ

Carmen Mihaela Coca – “Floare”

EL, EI – Vânzători de țară

Atenție, ne-or vinde primăvara...
Și-o mută poate într-o altă Ursă.
Noi nu mai știm cum se numește Țara,
Cea în grădina Domnului ascunsă.

A dat cu erbicid ca să dispară
De la străbuni o urmă de trăire
Și ne-au mutat din Țară în afară
Ca ultima lui faptă de-njosire.

Au fost comisii de la cârmuire
Să se constate de acest prăpăd,
Dar n-a mai fost în vreo orânduire
Acest dezastru care ochii-l văd.

Într-un final cei de la guvernare
Au hotărât să mute primăvara
Pe anotimpul numai cu ninsoare
Că-i mai frumoasă când e albă Țara.

Și-au înghețat toți oamenii de rând,
Dar nu și cei ce au adus ninsoarea,
Acuma pot, înzăpeziți ne vând
Și-au desființat prin lege închisoarea

MĂRȚIȘORUL POLITIC

Să nu dăm buzna în hulitul Schengen
Că prea avântul nostru o să-l plângem.
Acesta pentru noi nu e un dar,
Ci mărțișorul austro-ungar...

Nu le-or fi de ajuns atâția ani
Că ne-au criptat în sânge ca dușmani?
Au jecmănit o Țară și-un popor,
De ce-i rugăm, de-aceea nu ne vor.

Mai au să facă altă mârșăvie,
Să pună stăpânire pe-ntreaga Românie,
Că-n mintea lor clocește a bravură,
Tot ce-au dorit de la români avură.

De ce-i rugăm, degeaba, nu ne vor,
Deși e dată Țara mărțișor.
Așa e când avem minte beteagă
Și pus-am la tarabă Țara dragă.

CINE? CARE?

Vrem să știe-acum tot neamul:
Printre cei ce ne vândură
Este unu, Plăviceanu,
Ne-a dat gazul de la gură.

S-au forat vreo zece mii,
Găurit-a tot străfundul
O.M.V. cu șmecherii:
- Nu i-ar mai răbda pământul!

De nimic nu duceau lipsă
Toți gorjenii mei de rând.
O fi fost Apocalipsă?
Se treziră tremurând.

Cine? Care? Se-ntrebară
Văzând case-n șir ruinate,
Iar vor fi trădări de Țară
Mai rău ca trădări de moarte?

Acum știe tot neamul,
Un răspuns e pentru toți:
„Nu răspunde Plăviceanu
Pentru gașca lui de hoți!”

BÂSTROE

Nu ne-am gândit că vom fi țări dușmane!
Cu ani în urmă nu eram riverane...
Acum se dă o luptă, să zic impertinentă,
Să pună stăpânire pe-ntreaga noastră Deltă.

Și au găsit motivul, pe Dunăre la vale
Ne „sapă” ucrainenii, ne sapă pe Canale.
Ei zic c-au aprobare din partea Uniunii,
N-au îndrăznit să-ntrebe și dacă vor românii.

Și adâncesc Canalul în toată veselia,
Vor ca să aibă porturi la Ismail, Chilia...
Pe brațul doi, al nostru, nicicând n-o să mai treacă
Nicio bărcuță mică, Sulina va fi seacă.

Așa spunologii, nu va mai fi un stârc
Și toară Delta noastră va deveni un smârc.
În timp ce ucrainenii ne sapă fără voie,
Ei adâncesc mereu... Canalul lor... Bâstroe!

LIBER LA FURAT

Toți cei care au vândut
Nu își merită nici ștreangul,
Cum oare de au putut?
Nu îi va ierta tot neamul.

Dacă vrem să vedem lista
Din timpuri îndepărtate,
De când era Burebista
Au fost mari trădări de moarte.

Dar pe timpu-acela, însă
La toți li se tăia capul,
Acum când Țara plânsă
Nu li se găsește leacul.

Nu mai avem nici oștire
Cât e frunza din pădure,
Nici munții să dea de știre
Că vin alții să ne fure.

Vom avea vreun semn la vamă
Că e liber la furat?
Să vină toți fără teamă,
De-asta-n U.E. am intrat?

RAȚA ȘI VĂDUVA

Deci ai noștri ne vândură
Fără să ne spună nouă,
Ca o văduvă de tură
Cu cămașa ruptă-n două.

Pentru prețul de vânzare
Se tocmiră ca la piață
Și-uite-așa dintr-o-ntâmplare
Prețul fu... doi pui de rață.

Doamne, câtă neghiobie
Să vinzi Țara la tarabă.
E curată șmecherie...
O vindea mai bine-o babă.

De-asta zic, jos cu taraba!
C-am vândut Țara degeaba.
O să desființăm și piața:
Vinovată este... rața!

CIOCÂRLIA MUTĂ

Ne-amintim din vremi trecute:
Oastea lui Ștefan cel Mare
A purtat atâtea lupte
Cu păgânii la hotare.

Au luptat prin vremuri tulburi
Pe pământul strămoșesc,
Nu au dat țara la unguri,
Nici la neamul tătărăsc.

Mereu apăreau dușmanii
Să rămână-aici coloni,
Rând pe rând treceau muscalii,
Ca și ceata de poloni.

Dar de-ai noștri plini de ură
N-au știut de Cer și Țară!
Țara noastră o vândură
La alți hoți de pe afară.

Acum țara e vândută
Cu poporu-n ea de viu,
Ciocârlia este mută,
Ea nu cântă în pustiu!

MITĂ LA CUTREMUR

S-a constatat la unison,
Dușmanul ce-l avem în noi
Este un ton de telefon
Format la 112.

De pe-un șopron căzu o țiglă
Și tocmai de la Primărie,
N-a ținut cont că e o firmă
Ca orice altă prăvălie.

Se puse lumea în mișcare,
Se zguduiră vreo trei case,
Nicio mașină din parcare
Nici la cutremur nu plecase.

Acum urmează socoteli...
Cine și cum, cei ce profită,
N-au fost atâția decibeli
Să dea cutremurului mită.

Vor fi ședințe în ședințe,
Și lumea-i gata să aprobe
Să dea la un guvern sentințe
Aiurea, chiar și fără probe.

ACUM ȘTIM

Acum știm teroriștii
Ce ne-au băgat în spaimă:
Sunt astăzi securiștii
Ascunși sub altă blană.

Strigau: „la libertate!”
Batjocorind poporul,
Știind că după moarte
Legalizau omorul.

Acum sunt șefi de firme
Și ne slăvesc belșugul,
Iar noi cu vieți infirme
Le lustruim lor... jugul.

DREPTATEA LUI VADIM

Vadim spunea odată:
„Români să fiți atenți
Că Țara e luată
De unguri și de nemți!”

Și mulți nu l-au crezut,
Dar Țara este dată
Un secol împrumut
Și fără nicio plată.

Și au găsit pretextul
Să ne supună iar
Că-n lege este textul:
„Ardealul e maghiar!”

Hotar nu va fi Vestul,
Noi îl cedăm cu știință,
Va dispărea și Estul,
Muri-vom în credință.

Acum Imperiul are
Întinderi peste tot
Și-or face chiar la mare
Pentru maghiari un port.

Și toate astea dăm
Că nu gândim ce facem,
Întruna ne certăm
La care jug să tragem...

CA LA TURCI

Văd construcții peste tot,
După cum îi taie capul,
Și patronii nu mai pot
Numărând banii cu sacul.

Blocuri multe-n cartier
La grămadă ridicate.
S-o fi respectat proiectul
„Construite ca la carte?”

Dar răspunsul să nu vină...
Îmi retrag astă-ntrebare,
Nu va fi nimeni de vină,
Doar cutremurul cel mare.

Eu sunt sigur și la noi
Unele sunt construite
Să reziste doar la ploi
Și tot ca la turci... lipite

APOCALIPSA

Văd oameni în genunchi,
Și la comandă tac...
S-ar auzi un glas
Din altă lume...
De sub betoane
Iese un copil
Și toți se bucură
De-așa minune.

O mamă-l prinde-n brațe,
Deși nu este-al ei,
La sânu-i dezvelit
Îi dă a doua viață,
Dar nu se știu
Copiii ce-au murit
La ceasul patru
De azi dimineață.

Sunt câini de urmă
Ce caută o viață,
Pe sub balcoane scurmă,
Și fiarele trosnesc...
De sub moloz apare
Pe burtă și tiptil,
O încă o minune,
Mândrețe de copil.

Și scurt e drumul crucii,
Din când în când, pe-alocuri,

Se văd mormane mari
Din ce-au rămas din blocuri.
Morminte fără cruci
Cei dragi le-om duce lipsa
La sirieni și turci
A fost... Apocalipsa.

Carmen Mihaela Coca – “Taifun”

NU UITĂM

Cei din crezul lui Alah
N-au cerut nicicând iertare
Neamului supus valah
Și nici lui Ștefan cel Mare.

Nu uităm că la Vaslui,
„câtă frunză, câtă iarbă”
A venit tot neamul lui,
Ca Moldova să o soarbă.

Și așa de-atâția ani
Tot ne-am războit cu turcii,
Dar pe câmpul din Smârdan
I-am învins cu semnul crucii.

Dar am fost chemați de zor
Pe-un fir roșu ca un tremur,
Că mor turci în țara lor
Blestemați cu un cutremur.

Și-au venit români la turci
Încărcați în avioane,
Cu mâncare-n loc de furci,
Să nu moară turci de foame!

SCHENGEN

Târziu ne vom da seama
Câte greșeli făcurăm...
Cum de-am vândut arama?
Și-atâția munți vândurăm...

Pădurea noastră nu e,
Au mai rămas doar cioturi,
Că s-a mutat la U.E.
Cu ale noastre voturi.

Pământul bun din țară
Fugit-a de sub noi,
Ce-om măcina la moară?
De-acum vom fi slugoi.

Și toți ne spun că-i bine,
Dar acel bine-al lor
E semnul burții pline,
În timp ce alții mor.

Nu vom mai ști să plângem,
Ei ne-au luat și plânsul,
E binele din noi,
Cât am dorit... într-însul!

MURITORI DE RÂND

Ne-amintim din vremi trecute,
Oastea lui Ștefan cel Mare
A purtat atâtea lupte
Cu dușmanii la hotare.

Ne-am luptat veacuri de-a rândul
Pe pământul strămoșesc,
De nu i-ar primi pământul!
N-am vrut rege unguesc.

Mai apoi trecură anii,
N-am avut clipe de pace,
Ne-au pârjolit și muscalii
Și-am rămas în țări sărace.

Dar mai greu decât acum
Fără cer, fără pământ,
Români muritori de rând
N-am văzut de când eu sunt.

Și-or mai trece și-alți barbari
Peste-acest popor săracul,
Numai c-ai noștri tâlhari
S-au făcut frate cu... dracul

NEAGRA IMPOSTURĂ

Se ceartă doi miniștri
De eşec.
Nu înțelege nimeni
Se înjură?
O, nu, că serile-și
Petrec
Și se cufundă-n neagra
Impostură.

Ne spun mereu
Că pentru țărișoară
Ar fi dispuși să lupte
Și să moară,
Dar noi le spunem...
Au multe păcate
Și nu vor părăsi
Superbele palate.

Și-atunci care-i pricina
De nu-nțelegem noi?
A noastră este vina...
Murim pentru nevoi.
Tot pentru astă faptă
Huzuresc și ei.
Când mor cei care luptă
N-ai ce să le mai iei...

ȚINUTUL SECUIESC

Eu în țară nu găsec,
Tot uitându-mă pe hartă...
Nu-i „Ținutul Secuiesc”...
Decât un motiv de ceartă.

Vor ca steagul lor să-l pună
Pretutindeni în Ardeal,
Dar uitară să ne spună
Că altu-i scopul final.

Vor și limba-n toată țara
Să fie oficială...
Prima să fie maghiara
Întrodusă și în școală.

Fu chemat ambasadorul
Al Ungariei, de-ndată:
Arătându-i... tricolorul,
El răspunde: „niciodată!”

Și-așa țara e vândută
De ai noștri la putere,
Cu corupția se luptă
De când știm, de-atâta vreme...

Iar acum de nu greșesc,
Nu știi în ce țară ești...
Va fi steagul unguresc
Pe Palat în București?

ROMSILVA

Azi cu durere am aflat...
Romsilva s-a privatizat:
Aerul a externalizat.

Le este greu de-așa povară,
Mai bine toți tufanii-afară
Că e mai bine-n altă țară.
Cică Romsilva cea bogată
Va fi distrusă de îndată
Și-i va fi lacătul la poartă.

Regulamentul este clar,
Îl știe orice pădurar
Că von intra într-un calvar,
Ne paște încă-un genocid
Dacă pădurileucid
Ca cel mai jaloc fraticid.

Trei milioane de hectare
Ne vor lăsa cu ochi-n soare...
Vor fi distruse de topoare.
De-aceea dau acum de știre:
Guvernul cu așa prostire
Ne vrea pe toți în cimitire.

Să plece toți acum aiurea,
Dar să ne lase-n veci pădurea
Să nu mai cânte-n ea securea.

Și dacă un ministru vrea
Să-și bată joc de țara mea,
Să plece unde o putea!
Noi toți românii n-am votat
Să dăm pădurea altui stat
Am dat de toate și la toți,
La toate haitele de hoți,
Parcă românii ar fi morți.

Carmen Mihaela Coca – “Emoții”

JUGUL

La școală voi învățați
Lanțul Munților Carpați,
Iar la mănoasa câmpie
Lanțurile de sclavie.

Din latină știm ce-i silva
Dar mai nou este Romsilva
În curând să știți copii,
Va trece la... companii.
Unde se ascundea dacul
E stăpân austriacul
Și pe-ntreaga Românie
Vom fi slugi și cu chirie.
Nimeni însă nu dă seama
C-au vândut munții degeaba.
Întrebăm și noi de ce
Țara e la O.M.V.?
Vai de românul, săracul,
L-a supus austriacul
Și-uite-așa din dat în dar
Se reface, se mărește
Jugul austro-ungar.

INSCRIȚIE PE COLUMNĂ

Pe Columna de la Roma
Sunt căciulile de daci,
Ca prin vremuri să se știe
Că-s străbunii noștri dragi.

Parcă-i văd viteji în luptă
Pentru patrie să moară,
De la ei avem curajul
Cât și dragostea de țară.

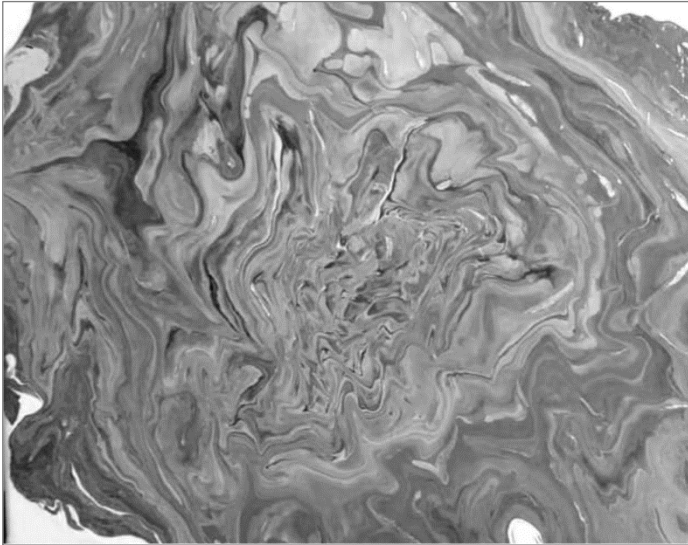
Dacii ne-au transmis credința
Și trufia prin copii,
Să dăm piept cu toți dușmanii
Chiar de-ar fi sute de mii.

De atunci n-am plecat capul,
Deși alții ni l-a vrut,
Am clădit mereu cetăți
Din iubire pentru lut.

Dar uitarăm că strămoșii
Și-au dat sânge la hotare,
Noi le desființăm crezând
Într-o falsă bunăstare.

Vom trăi într-o minciună,
Nimeni n-o să știe rostul,
Din ce-avea odată țara
Nu mai e nimic al nostru.

Și de-ar fi să mai fim iară,
Pe-o Columnă se va scrie
Că a fost cândva o Țară
Cu nume de Românie.

Carmen Mihaela Coca – “Pământ”

AMERICANII

Repede trecură anii
Când doream și ne rugam
Să vină americanii
Și degeaba îi strigam.

Acum sunt în burta țării
Și-au făcut o garnizoană,
Ne păzesc la malul mării,
Dar nu o fac de pomană.

Nu vor pleca niciodată,
Se înlocuiesc pe rând,
Își fac stagiul în armată...
Cum să fure au în gând.

Ei nu vor pleca acasă
De la noi cu mâna goală,
Deși țara este stoarsă,
Tot mai e de pus în poală...

STRUGUREL

De la fiecare bob
Am să beau să rămân orb,
Dar din ditamai ciorchine
N-am să mă ridic trei zile.
De-oi bea toată via mea,
Nu știu dacă voi putea
Ca la anul care vine
Să fiu beat, la fel trei zile.
Eu n-aș mai pleca din cramă,
N-am să dau la nimeni samă,
Când la cimitir m-oți duce
„Strugurel”... scrie pe cruce.

Carmen Mihaela Coca – “Val”

Profil de autor

Grigore Călin s-a născut pe 10/03/1948 în com. Văleni Jud. Olt,

După 1989, a lucrat în timp liber ca redactor în presa scrisă din Jud. Olt la 6 publicații: Anotimp Magazin, Scurtcircuit oltean, Gazeta Oltului, Jurnalul

de Olt, Oltul și Țăranul.

A scris și publicat articole și poezii patriotice, social-politice, filozofice iar în ultima vreme cu tematica iubirii creștine.

Începând cu anul 2012 a publicat 11 volume de poezie:

- 1). Zborul-iubiri de toamnă, 2012. Editura Hoffman
- 2). Îngeri de visezi, 2013. Editura Hoffman
- 3). Călător prin galaxii, 2014., Editura Hoffman
- 4). Luntraș al lumii de vise, 2016. Editura Hoffman
- 5). Rob al focului interior 2017, Editura Hoffman
- 6) Aspirant la nemurire-2018, Editura Hoffman
- 7) Din inimă pentru Centenar- 2018, Editura Hoffman
- 8) Deși târziu... publicat în anul 2020, Editura Hoffman
- 9) Dincolo de galaxie-2021., Editura Hoffman
- 10) Dincolo de galaxie, ediție revizuită și adăugită-2022, Editura Kitcom
- 11) Poartă către Rai-2022, Editura Kitcom

Este membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și membru în Cenaclul de

Creăție Literară și Jurnalism ”Dumitru Caracostea”
din Slatina jud. Olt.

Din anul 2019 este membru în Liga Scriitorilor
Români

Din anul 2018 a participat la Concursurile de
poezie, a câștigat două Premii internaționale și
Premiul 1 ”George Zamfir și Dropia de Aur la
Concursul Național de Poezie ”Dor de dor” de la
Călărași .

În anul 1995, la Concursul Național de poezie
”Ion Minulescu,, a obținut” Premiul Muzeului
Literaturii Române”.

Pentru volumul de poezie ”Dincolo de
galaxie” a primit DIPLOMA DE ONOARE acordată
de Academia Internațională de Literatură și Artă și
Societatea Culturală Apollon-România in data de 21
03 2022.

E mail _grigorecalin48@yahoo.com

Adresa de corespondență-Str. Cornișei nr. 10 bl. FA3
sc. 4 ap. 3 Slatina Jud. Olt.

Tel-0740056427

Un tren înspre stele

„Înaintează tăcut prin vreme, / Am drept dovadă umbra mea / Și-am scris cu ea zeci de poeme / S-ajung mai repede pe-o stea // Din probele ce-mi aparțin / Una din ele e Cuvântul / Ce-mi dă plecarea spre divin, / Și umbra mea e cât pământul. // Înaintează tăcut prin vreme, / Și alte probe nu mai am, / Decât lumina din poeme, / Rămasă pentru voi balsam.”, mărturisește Grigore Călin în volumul de versuri „Setea de Eternitate”, apărut în 2023, la Editura eCreator, din Baia Mare.

Confesiunea sa este una de suflet, autorul devoalându-și-l într-un amestec de emoții, trăiri și sentimente, în minunatul (sau mai palidul) tablou al vieții.

Lucian Blaga spunea: „Oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea!”, Grigore Călin surprinde ireversibilitatea nemiloasă în timpului, în versuri simple, dar pline de sinceritate, văzând scurgerea clepsidrei, metaforic, drept un tren, un tren ce parcurge spații sufletești în deplasarea lui către stele.

Stea a destinului, stea a norocului, stea a omului obișnuit, steaua iubirii, sau a creatorului de frumos, toate se află concentrate în acest volum, simbolizând viața, în multitudinea sa de aspecte („Mă regăsesc mereu prin roi de stele, / Pe steaua mea mai e încă lumină, / Te-aștept să vii, să fim în rând cu ele / În lumea asta rece și divină. / ... / Deși colind printre

atâtea stele, / Lumina mea tot de la tine vine, / Am să
întind pe tot Pământul schele / Ca tu să urci mai repede
la mine.” – Roi de stele).

Conștient fiind că a fost înzestrat cu mai multă
lumină decât alți muritori, autorul știe că nașterea
Cuvântului nu este una facilă, nu toți oamenii pot naște
cuvinte, nu toți trăiesc în Cuvânt, iar lumina iubirii, a
dumnezeirii e cea mai frumoasă, cea mai
atotcuprinzătoare pe tot parcursul vieții celui ce știe
lumina prin sufletul lui: „Te-aș îmbrăca cu stele de-aș
putea, / Că-s bogății acolo unde sunt, / Să fii cu mine
pe aceeași stea, / C-am pus iubirii noastre jurământ. //
Trecură ani și peste noi au nins, / Acum sunt doar o
pânză înrămată, / Din ochiul meu de stea, încă nestins
/ Mereu trimit iubire nou creată.” (Roi de stele).

Întrebări, răspunsuri, iluzii, deziluzii, toate
sunt părți ale vieții unui om, un om care tinde dinspre
teluric înspre divin, cu multă franchețe și libertate de
exprimare: „Suntem doar fluturi și visăm prea mult, /
N-am mai zburat că timpul nu ne-a vrut, / Ce mai avem
e scris în mentenanță: / Să ne iubim cu toții la distanță.
/ ... / Luând cuvântul celor ce nu au cuvântat, / Am
apărat pe cei ce încă n-au zburat. / N-am să ascult de
nimeni și nu mai vreau destine, / M-am spovedit de
când vorbesc numai în rime!” (Spovedania unui poet).

Efemeritatea omului, sinonimă cu cea a
fluturilor, este laitmotiv al volumului lui Grigore
Călin, un om care nu se dă bătut, care luptă („La
șaptezeci și cinci de ani / Încă mai urc pe Călimani, /
Răcoarea muntelui, verdeața, / Îmi dau putere, este
viața. / Tu, suflete, de ce nu știi / Să numeri anii mei
în mii? / Eu stau aici și-mi trăiescveacul / Că am găsit

pe munte leacul.” – Aniversare), care iubește viața sub toate aspectele ei: natură (urmând dictonul „Mens sana in corpore sano”), patria și trecutul istoric al neamului românesc („Pe Columna de la Roma / Sunt căciulile de daci, / Ca prin vremuri să se știe / Că-s străbunii noștri dragi. // Parcă-i văd viteji în luptă / Pentru patrie să moară, / De la ei avem curajul / Cât și dragostea de țară” – Inscripție pe Columnă).

Preocuparea pentru paginile de istorie ale trecutului nostru brav sunt frumos conturate prin evocarea figurilor unor mari domnitori, mai ales a impozantului Ștefan cel Mare („Ne-amintim din vremi trecute, / Atunci când Ștefan cel Mare / A purtat atâtea lupte / Cu dușmanii la hotare.” – Muritori de rând), aflați într-o cruntă antiteză cu condițiile sociale, istorice și politice ale realității aspre în care se află lumea (dar mai ales țara), în general, condiții pe care nu pregetă să le înfiereze, criticându-le cu un soi de revoltă colectivă.

Trenul, gara sunt simbolurile ale aceluiași timp nemilos care ia în scurgerea lui totul.

Grigore Călin își vede viața în postura unui „tren” („Din gara asta nu mai pleacă trenuri, / Credeam în trenul meu fără oprire, / Dar s-a oprit la poarta altor vremuri / Și gara e o Sfântă Mănăstire. / Din gara asta trenuri nu mai pleacă / Și nu mai știu de ce mai stau în gară, / Că niciun tren prin gară n-o să treacă, / Cu ultimul venit-am eu aseară. // Prin gara asta au trecut străbunii / Cu-același tren, acum e trenul meu / Și-așa va fi până la sfârșitul lumii / Purtând în gând pe Dumnezeu.” – Gara asta), călătorind, stând în amintire („Trenul meu, odinioară, / Poposea în multe

gări, / S-a garat ultima oară, / Nu vor fi alte plecări. //
E parcat acolo unde / Nu mai pleacă niciodată / Și nici
gândul nu pătrunde / Că nu e cale ferată. / ... / Trenul
meu avea sosiri / Și pleca din gară-n gară... / Au rămas
doar amintiri / Cu a lumilor povară.” – Trenul meu din
multe gări).

Nu doar acestea sunt simbolurile trecerii și
petrecerii omului pe pământ, ci și anotimpurile,
îndeosebi toamna premergătoare stingerii („De n-ar fi
iarna să mai vină / M-aș afunda în toamna mea, / Că-i
bogată în rugină / Și vreau să fiu și eu cu ea / ... / Nu
am pretenție prea mare: / Doar câmpurile de rugină /
Să lase-n urma mea culoare / Când pașii mei vor fi
Lumină.” – Toamna mea).

Cu Lumina speranței în suflet, Grigore Călin,
speră în bine și în trăirea sa în lumea Cuvântului, iar
citorului nu-i rămâne decât să o descopere.

Prof. (Drd.) Petronela Apopei

O nouă carte de poezie a lui Grigore Călin

Ce este poezia dacă nu o încercare de restabilire a unității primordiale a lumii, o luare în stăpânire a elementelor însingurate unele de altele?

Și ce este poetul dacă nu o frumoasă amăgire care, cu ajutorul metaforei vrea să refacă armonia pierdută a existenței?

”Ce să vă spun? / Că știu mai dinainte, / Acolo este Raiul, la fel ca pe Pământ, / Dar e și Iadul, deci luați aminte, / Că doar în Rai, la Poartă e un Sfânt” (Cel plecat)

Volumul de față cuprinde cu sine povestea eternă a omului, o poezie reflexivă, tulburătoare prin tematica bogată ca și complexitatea vieții care ne este dată s-o trăim: ”Suntem doar fluturi și visăm prea mult, / N-am prea zburat că timpul nu ne-a vrut, / Ce mai avem, e scris în mentenanță, / Să ne iubim cu toții la distanță, / Hotărât-am noi și am jurat pe Soare, / Că viața nu este precum o floare, / Ce-nflorește-n viață doar o dată / Peastă lume rece și nedreaptă”. (Spovedania unui poet)

Poetul de azi nu mai are naivitatea de a crede că poate, cu adevărat, uni elemente și lumi atât de divergente, nu a încetat însă să creadă că poate pătrunde în misterul din lucruri, că poate ajunge la ideea pură, răstignită în formele atât de variate ale lumii fenomenale: ”La șaptezeci și cinci de ani/Încă

mai urc pe Călimani, /Răcoarea muntelui, verdeața,
/Îmi dau puterea, este viața” (Aniversare).

Subiectul poemelor lui Grigore Călin îl constituie omul cu neliniștile sale interioare, de aici pendularea eului liric între pământ și cer, între trecut și prezent, care dezvăluie dragostea de viață, de cunoaștere și devotamentul pentru strămoși: ”Pe Columna de la Roma Sunt căciulile de daci,/ Ca prin vremuri să se știe Că-s străbunii noștri dragi. /Parcă-i văd viteji în luptă pentru Patrie să moară,/ De la ei avem curajul Cât și dragostea de Țară.” (Inscripție pe Columnă)

Volumul cuprinde poezii ce dezvăluie confruntarea omului cu perspectiva morții, cu nemărginirea și cu sine.

”Mă regăsesc mereu prin roi de stele,/ Pe steaua mea mai este o lumină, /Deși colind printre atâtea stele,/ Lumina mea tot de la tine vine” (Roi de stele)

Poetul nu-și construiește poemul, ci îl trăiește numai, îl eliberează de metafore care, citite fără prejudecăți, lasă o impresie extraordinară: ”Trenul meo odinioară,/Poposea în multe gări./ S-a garat ultima oară,/ Nu vor fi alte plecări./ E parcat acolo unde/ Nu mai pleacă niciodată/ Și nici gândul nu pătrunde/ Că nu e cale ferată. (Trenul meu din multe gări)

Universul este un sistem de semne.

Cititorul descoperă, după ce a parcurs un număr de versuri, cifra lor.

Grigore Călin nu este numai un poet al teluricului, al materiei, dar și un liric al setei de Înalt:

”Să-ți trăiești din plin nemărginitul/ Când simți că-n tine crește asfințitul/ Crezând c-al lumii ăsta e firescu/ Ca să măsoari prin geniul Eminescu./ Mergi spre înaltul zilelor ce vin./Atunci când simți că cerul e Divin./ Găsește-ți steaua ce acum brăzdează/ Spre răsăritul zilei ce urmează./De vom uita ce e în noi firescu/ Va străluci mai tare Eminescu. (Firescu)

Lumii de dincolo i se asociază de către poet reprezentări luminoase, proiecții ale unor dorințe ai cărei termeni de realizare rămân greu de imaginat.

Una e să crezi activând speranța din tine căutând o alinare, fiind convins că există o deschidere continuă a timpului, o nemaisfârșire a lui, conform mitului cristic și alta este străfulgerarea neantului, nimicului, care aduce drama vieții sufletești a poetului și a oricărui om: ”Dar am venit într-un târziu prin sat,/ Ca să-mi revăd prin timp copilăria:/La poartă, nimeni nu m-a așteptat./Dar am să-i caut prin toată galaxia./ Acum ne căutăm printr-o genune,/ E prea târziu când moartea ne desparte/ Și nu a învățat să ne împreune.” (E prea târziu)

Elanurile se împletesc cu dezamăgirile negre, cruzimea vieții venind din a trăi în orizontul morții.

Textul lui este uneori mai dificil având ca teme: existența, universul, destinul individului în relațiile știute și neștiute: ”Eu sunt cel ce am plecat la stele/ Și știu pe-acolo tot ce se întâmplă/ De aceea trăitori ce vor să vină./ Eu îi aștept pe toți în Rai, la Poartă/ Ca să vă dau din candelă lumină/ Și să aveți cu mine aceeași soartă.” (Cel plecat)

Imaginația poetului devine debordantă în descrierea lumii de dincolo. ”Dar să mai știți, acolo

nu-s popasuri/ Și toți plutesc ca fulgul, în neștire,/E-o liniște de nepătruns, doar glasuri/ Ce premăresc a Domnului iubire” (Cel plecat)

Însă domină sentimentul de împăcare amară în fața unei existențe tragic de confuze, imposibil de pătruns.

Poetul e un atlet al neliniștii

Partea a doua a volumului cuprinde poezii patriotice care, prin natura lor, sunt implicate în istorie ca planta care trăiește în apă, și asta pentru că arta are un caracter profund social.

Poezia aceasta revine în drumul literar al lui Grigore Călin ca un manifest liric, o experiență provocatoare dar și confesivă. Evenimentul e un pretext pentru dezvoltarea sentimentelor patriotice, poemul transformându-se într-o meditație liberă asupra istoriei.

Ne tragem nu numai din misticii daci, dar și din arhitecții Romei, constructori de poduri și apeducte: ”Dacii ne-au transmis credința/ Și trufia prin copii,/ Să dăm piept cu toți dușmanii/ Chiar de-ar fi sute de mii.” (Inscripție pe Columnă)

Dar poezia sa devine un act de rebeliune, un risc pe cont propriu, într-o lume ce trăiește ea însăși sub starea de risc: ”Dar uitarăm că stămoșii / Și-au dat sânge la Hotare,/ Noi le desființăm, crezând/ Într-o falsă bunăstare./ Vom trăi într-o minciună/ Nimeni n-o să știe rostu”,/ Din ce-avea odată Țare/ Nu mai e nimic al nostru/ Și de-a fi să mai fim iară,/ Pe-o Columnă se va scrie/ Că a fost cândva o Țară/ Cu nume de Românie” (Inscripție pe Columnă)

Discursul se radicalizează, versurile devin incitante, de o mare duritate verbală: "Să nu dăm buzna în huilitul Schengen./ Acesta pentru noi nu e un dar./ Ci mărtişorul austro-ungar.../ Au jecmănit o Țară și-un popor/ De ce-i rugăm, de-aceea nu ne vor./Așa e când avem minte beteagă/ Și pus-am la tarabă Țara dragă" (Mărtişorul politic)

În poezia politică, Grigore Călin folosește față de eveniment două atitudini: fie ridicarea lui la valoarea unui simbol general prin acumulare de propoziții oraculare fie, în sens contrar, tendința de a înveli rana deschisă a faptului într-o plasă de imagini aluzive: "Ne-amintim din vremi trecute,/ Oastea lui Ștefan cel Mare /A purtat atâtea lupte/ Cu păgânii la Hotare./ / Au luptat prin vremuri tulburi/ Pe pământul strămoșesc,/Nu au dat Țara la unguri,/ Nici la neamul tătarăsc/ Acum Țara e vândută/ Cu poporu-n ea de viu./ Ciocârlia este mută,/Ea nu cântă în pustiu" (Cicârlia mută)

Pentru Grigore Călin Ștefan cel Mare este văzut ca un profet care plutește peste ape veghind la semeția patriei. În antiteză cu eroii neamului, textele patriotice dezvăluie decăderea prezentului cu puterea politică și executivă care, timp de 32 de ani de "democrație" au vândut Țara: "Doamne, câtă negliobie/ Să vinzi Țara la tarabă,/ E curată șmecherie.../O vindea mai bine-o babă" (Rața și văduva)

Tonalitatea cuprinzătoare a textelor este un strigăt de revoltă, de indignare împotriva politicianilor și guvernanților, care pe ascuns au vândut pământul strămoșesc pentru care s-a vărsat sânge: "Pădurea

noastră nu mai e./ Au mai rămas doar cioturi./Că s-a mutat la U.E./ Cu ale noastre voturi./ Pământul bun din Țară/ Fugit-a de sub noi./Ce-om măcina la moară?/ De-acum vom fi slugoi.” (Schengen)

Poeziile patriotice din această perioadă conturează fulgerul liric al revoltei care naște versul, în virtutea actului-dicton moștenit de la juvenal: ”Îndignația facit versum”, ceea ce se potrivește creațiilor căliniene de acest gen (a se vedea volumul ”Din inimă pentru Centenar”))” Dar mai greu decât acum/ Fără cer, fără pământ,/Români muritori de rând/ N-am văzut de când eu sunt” (Muritori de rând)

Și toate acestea pentru că... ai noștri tâlhari s-au făcut frate cu dracu!

Se impune, spune poetul, rectificarea greșelilor, a lipsurilor prezentului și instituirea unei direcții a spiritului constructiv pentru generația ce crește, germenii unei dezvoltări organice pe care spiritele bune o voiesc din toată inima, propunând oportuniștilor să plece ei din țară, nu poporul: ”Și dacă un ministru vrea/ Să-și bată joc de Țara mea,/Să plece unde o putea!/ Noi , românii n-am votat/ Să dăm puterea altui stat,/ Am dat de toate și la toți,/ La toate haitele de hoți,/ Parcă românii ar fi morți!” (Romsilva)

Golul din suflet pentru criza existentă ca și nemulțumirea pentru disoluția morală a societății românești sunt temperate de speranța nemuririi pe care Grigore Călin o vede ca o împlinire în timp pe calea scrisului: ”Înaintează tăcut prin vreme,/Am drept dovadă umbra mea/ Și-am scris cu ea zeci de poeme/ S-ajung mai repede pe-o stea./ Din probele ce-mi aparțin/ Una

din ele e Cuvântul,/ Ce-mi dă plecarea spre Divin/ Și umbra mea e cât Pământul” (Umbra mea)

Poeziile, în toată desfășurarea de forțe retorice, au ”un ce” încântătoriu venit din prăvălirea uriașă de versuri peste trupul aceleiași idei.

Dar și din rimele și ritmurile clasice inegalabile, care conferă exprimării caracter mnemotehnic.

Este suficient să citești de două sau trei ori creația, pentru ca s-o ții minte pe dinafară.

Faptul se explică prin cunoștințele temeinice de istorie, științe, filozofie, dar și prin truda poetului, dovedită de configurația manuscriselor cu fel de fel de încercări rime și ritmuri, cu fragmente de variante mai lungi sau mai scurte, pentru a ajunge la textul final: ”Ne spun mereu că pentru țărișoară/ Ar fi dispuși să lupte și să moară./ Dar noi le spunem:au multe păcate/ Și nu vor părăsi superbele palate” (Neagra impostură)

În ciuda dezamăgirilor de tot felul care îl traversează pe Grigore Călin (pe om) în trecerea prin lume, ca un atlet al neliniștii, îl vedem proiectat în eternitate, asemenea ciobanului mioritic din capodopera poeziei noastre populare în armonie cu natura care i-a mângâiat sufletul în anii săi (Anii mei), dar și cu lumea în poezia ”Când o fi”

Când o fi ziua să-mi vină
Risipi-m-aș prin grădină,
Când schimba-vom anotimpul
Să mă căutați tot timpul.
Când o fi ziua cea mare
Ca să fiu rază de soare,

Am să fiu mulți ani de-a rândul,
Soare să învârt Pământul.
Când o fi de n-oi mai fi,
N-am pe alții a iubi.
De când tot mă risipesc
Numai pe voi vă iubesc!

*Cu reprezentare luminoasă,
critic literar, profesor de limba și literatura română,*
Margareta Chirițoiu.

28 martie 2023

Speranțe înstelate

Scriitorul Grigore Călin ne propune un volum inedit de poeme, intitulat „Setea de Eternitate”, ce este apărut la prestigioasa editură din Baia Mare, eCreator.

Volumul face parte din colecția „Poesis” și continuă șirul volumelor de excepție ale scriitorului.

Lucrarea conține un număr de peste 50 de poeme, toate extrem de interesante, mai ales cele patriotice, care sunt de actualitate și de o claritate ieșită din comun.

Analizând profilul scriitorului, am putut deduce predilecția și apetitul acestuia pentru elementele celeste, pentru Univers în general.

Toate sau aproape toate titlurile lucrărilor sale conțin elemente astrale, ca de exemplu volumele: „Călători prin galaxii” (2014); „Dincolo de galaxie” (2021 și 2022- ediție revizuită).

Titlul prezentei lucrări este extrem de incitant, fiind o metaforă ce ascunde multe înțelesuri și ce provoacă mister pentru cititorii săi.

Este format din două substantive ce sugerează amândouă ideea de mulțime, de grup, de comuniune și de un întreg, asemenea relației dintre om și divinitate.

Steaua este un simbol ce sugerează lumină, pace, dar mai ales speranță în suflete și-n minte.

Ea se crede că ar fi o lumină sau o candelă aprinsă de Dumnezeu pentru fiecare om și fiecare persoană de pe lumea aceasta ar avea o stea.

Poezia „Trenul meu” reprezintă întreaga retrospectivă a anilor vieții ce au trecut nemilos de rapid, marcând parcă sfârșitul ce e pe aproape: „Toată viața-am dus amarul/ Sperând într-o bunăstare/ Și-o să am noroc cu Carul,/ Dar pe cerul Ursa Mare.”

Sfârșitul e ca un ultim zbor, un zbor sublim spre cer: „Astă gară nu mai are/ Nici picior de călător,/ Doar în sala de-așteptare/ Unu-i pregătit de zbor.”

Un alt poem ce mi-a stârnit lectura mai detaliată îl constituie și „Anii mei”, fiind în strânsă legătură cu cel menționat anterior.

Eul liric este mai lucid ca niciodată de etapa următoare în care va trece în curând: „Acum trenul e în gară,/ Nu mai pleacă nicăieri./ Anii mei sunt de aseară/ Într-o lume de tăceri.”

În același perimetru se regăsește și poezia „Când o fi”, care marchează și sugerează acceptarea destinului neiertător, care ne mută într-o altă lume necunoscută: „Când o fi ziua cea mare/ Ca să fiu rază de soare,/ Am să fiu, mulți ani de-arândul,/ Soare, să învârt Pământul.”

Astfel, toate aceste versuri, precum și cele patriotice (foarte bune) alcătuiesc și întregesc un volum cu și despre destine înstelate sau mai puțin înstelate, pe care vă invit, dragi cititori, să-l primiți în palmele și-n casele voastre.

Drd. Iulia-Maria Cihorean

Un univers simbolic și istoric în versuri

Domnul Grigore Călin este un poet prolific ale cărui opere datează din 2012, lăsându-și amprenta în literatura română prin cele 11 volume de poezie.

Prin intermediul poemelor domniei-sale, Grigore Călin explorează structurile subtile ale omului, trăirile interioare și simbolistica specifică a acestora.

Un simbol recurent în poezia Domnului Călin este trenul, care reprezintă călătoria prin viață.

Trenul, că metaforă a vieții, sugerează o mișcare constantă și neîncetată, cu destinații necunoscute și întâlniri neașteptate. Acest simbol evidențiază atât vulnerabilitatea umană, cât și capacitatea de a se adapta și a evolua pe parcursul călătoriei. „Trenul meu avea sosiri / Și plecă din gară-n gară... / Au rămas doar amintiri / Cu a lumilor povară.” (TRENUL MEU DIN MULTE GĂRI)

În poemele sale, Domnul Grigore Călin aparent abordează și tema morții clinice.

Acest subiect îi permite să se aventureze în lumea necunoscută a experiențelor aproape de moarte, să exploreze trăirile și emoțiile celor care s-au întors din pragul morții. Acesta reprezintă un prilej pentru poet de a reflecta asupra conceptelor de viață și moarte, precum și a raportului dintre acestea. „Sunt omul ce am dat de-a dura / Moartea, ce-mi fu

predestinată / Și i-am luat din mâini custura, / Căci vreau o moarte adevărată.” (Sunt omul)

Un alt simbol întâlnit în poezia Domnului Călin este contrastul dintre lumină și umbră.

Acesta poate fi interpretat în diverse moduri: ca o reprezentare a binomului bine-rău, ca un simbol al speranței și disperării sau ca o metaforă pentru ciclurile vieții. Acest simbol este folosit pentru a ilustra tensiunile și contradicțiile inerente în sufletul uman. „E o umbră plimbătoare / A umbrit toată grădina, / A rămas doar o-ntrebare: / -Nu cumva a fost Lumina?” (UMBRĂ)

Poetul Grigore Călin nu se sfiește să critice aspectele negative ale societății românești, precum corupția și politicienii fără scrupule.

Prin poemele sale, el denunță furtul și nedreptatea care afectează țara, evidențiind lupta dintre integritate și egoism.

Aceste teme au un impact profund asupra cititorilor, întrucât vorbesc despre realitățile dure ale lumii contemporane. „Nu mai avem nici oștire / Cât e frunză din pădure, / Nici munții să dea de știre / Că vin alții să ne fure.” (LIBER LA FURAT)

Opera lui Grigore Călin are o dimensiune istorică importantă, abordând personalități marcante precum Ștefan cel Mare și evenimente semnificative din istoria românilor.

Poetul face referire la luptele purtate împotriva turcilor și așa-zisul terorism de la Revoluția din 1989, subliniază simbolistica tricolorului, a columnei lui Traian și a moștenirii istorice pe care o avem.

Aceste versuri evocă nu doar trecutul glorios, dar și rolul esențial al istoriei în formarea identității naționale și în educarea generațiilor viitoare. „Și de-ar fi să mai fim iară, / Pe-o Columnă se va scrie / Că a fost cândva o Țară / Cu nume de Românie.” (INSCRIȚIE PE COLUMNĂ)

Domnul Grigore Călin se întreabă ce este poetul, reflectând asupra rolului și responsabilității artistului în societate.

Prin această interogație, Poetul explorează natura artei și a inspirației, precum și relația dintre creator și creație.

Această temă aduce în discuție valoarea poeziei într-o lume în continuă schimbare, cu aluzie la recenta pandemie, și nevoia de a găsi sens și frumusețe într-un context adesea ostil. „Suntem doar fluturi și visăm prea mult, / N-am prea zburat că timpul nu ne-a vrut, / Ce mai avem, e scris în mentenanță: / Să ne iubim cu toții la distanță.” (SPOVEDANIA UNUI POET)

Prezența lui Mihai Eminescu, cel mai important poet român, este vizibilă în operă Poetului Grigore Călin.

Poetul contemporan își exprimă admirația față de Eminescu și își însușește unele dintre simbolurile și temele abordate de acesta. „*Mai am un singur dor / Pe căi însingurate / Și să cuprind din zbor / Pământurile toate.*” (DORUL)

Un simbol original al Poetului, care dă și titlul volumului este „roiul de stele”, care sugerează infinitatea Universului și conexiunea dintre om și cosmos. „Mă regăsesc mereu prin roi de stele, / Pe

steaua mea mai e încă lumină, / Te-aștept să vii, să
fim în rând cu ele / În lumea asta rece și Divină.”
(ROI DE STELE)

De asemenea, Domnul Grigore Călin aduce în prim-plan ideea de foton, particula fundamentală a luminii, ca simbol al speranței și iluminării. Fotonul simbolizează călătoria luminii prin spațiu și timp, ilustrând capacitatea umană de a răspândi lumină și cunoaștere, chiar și în cele mai întunecate momente. „S-a dus și ultimul foton... / M-a apărât ca pe-o redută, / A vrut să fie galanton / Cu o materie pierdută.” (ULTIMUL FOTON)

În concluzie, poezia Domnului Grigore Călin reprezintă un univers complex și simbolic, ce traversează granițele dintre lumea materială și cea spirituală, între trecut și prezent.

Poetul explorează teme precum călătoria prin viață, moartea clinică, lupta între lumină și umbră, corupția și istoria, îmbinând aspecte personale cu observații sociale și politice.

Prin versurile sale, Poetul Grigore Călin își afirmă locul în literatura română și își lasă amprenta în inimile cititorilor, inspirându-i să caute sens și frumusețe în lumea înconjurătoare.

Dr. psih. Adriana Crăciun

Brașov

O izbăvitoare nădejde

În volumul de față, sugestiv intitulat „Setea de Eternitate”, apărut la editura „eCreator ” Baia Mare, în anul 2023, avem de a face cu un autor extrem de prolific, cu o autentică biografie literară, Domnul Grigore Călin, născut în comuna Văleni, județul Olt.

După 1989 a lucrat în timpul liber ca redactor în presa scrisă din acest județ, la următoarele publicații: Anotimp Magazin, Scurtcircuit oltean, Gazeta Oltului, Jurnalul de Olt, Oltul și Țăranul.

A scris și publicat articole și poezii patriotice, social-politice, filozofice, iar în ultima vreme cu tematica iubirii creștine.

Începând cu anul 2012, a publicat 11 volume de poezie.

Este membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și membru în Cenaclul de Creație Literară și Jurnalism ”Dumitru Caracostea” din Slatina jud. Olt.

Din anul 2019 este membru în Liga Scriitorilor Români.

Domnul Grigore Călin este deja cunoscut și răsplătit pentru munca dânsului cu diverse diplome și premii.

Din anul 2018 a participat la Concursurile de poezie, a câștigat două Premii internaționale și Premiul 1 ”George Zamfir și Dropia de Aur la Concursul Național de Poezie ”Dor de dor” de la Călărași.

În anul 1995 la Concursul Național de poezie "Ion Minulescu,, a obținut "Premiul Muzeului Literaturii Române".

Pentru volumul de poezie "Dincolo de galaxie" a primit DIPLOMA DE ONOARE acordată de Academia Internațională de Literatură și Artă și Societatea Culturală Apollon-România.

Îl descopăr azi ca pe un poet de primă mână, cu un imaginar bine structurat, de mare consistență, ce merită citit pe îndelete.

E ceea ce fac în aceste zile, îmi petrec ceasurile zilei cu creionul în mână citindu-l, cu nespusă încântare, pe acest poet ce știe că poezia este, înainte de toate, o lecție a frumosului, a profunzimii dar și a unității între suflete.

Unele lucrări literare au nevoie de tihnă pentru a-și găsi însemnătatea înăuntrul ființei noastre, altele au nevoie de o mare atenție. Altele, de multă iubire.

În fața relativității vieții doar iubirea ar mai reprezenta încercarea și șansa, poate unică și ultimă de a supraviețui: „Suntem doar fluturi și visăm prea mult,/ N-am prea zburat că timpul nu ne-a vrut,/ Ce mai avem, e scris în mentenanță, / Să ne iubim cu toții la distanță.” (Spovedania unui poet).

Să ne iubim... iată mesajul pe care ni-l transmite poetul Grigore Călin. Nimic fără iubire nu poate fi înțeles, iar iubirea uneori înseamnă deschidere.

„Dacă vorbesc limba oamenilor și a îngerilor, dar nu am iubire, atunci sunt doar dangătul unui clopot zgomotos. Dacă am darul profeției și pot înțelege toate misterele și toată cunoașterea, și dacă am credința atât

de puternică încât pot mișca munții, dar nu am iubire, atunci nu sunt nimic. Dacă dăruiesc toată avuția mea săracilor și chiar dacă îmi ofer corpul flăcărilor, dar nu am iubire, atunci nu am câștigat nimic. Dragostea este răbdătoare, dragostea este blândă. Ea nu invidiază, nu se laudă, nu se mândrește. Ea nu se poartă necuviincios, nu e egoistă, nu se mânie ușor și nu ține minte greșelile făcute. Dragostea nu se lasă încântată de rău, ci se bucură în adevăr. Totdeauna ea protejează, totdeauna are încredere, totdeauna perseverează." (I Cor. 13-7)

Am ajuns să cred că sub presiunea exercitată de viață, poți să încetezi pur și simplu să mai fi cine ai fost și să rămâi doar cel care ai devenit.

Poezia ajută. Poezia te salvează. Poezia înalță.

Poezia nu mai este, atunci, ceea ce crede despre ea omul de rând, adică un fel de inspirație care vine de nu știu unde, care merge la întâmplare și prezintă doar exteriorul pitoresc al lucrurilor.

Nu! Ea este rațiunea însăși, împodobită de geniu, dar urmând o cale necesară și stăpânită de legi superioare.

Nimic fără Dumnezeu! Nimic fără iubire!

Din păcate, însă, tot mai mult vedem cum, în lumea în care trăim, nu mai există un centru iradiant al lumii, odată cu "moartea lui Dumnezeu".

Iar cei care se autoînscăunează în chip de noi zei în această lume desacralizată, sunt cele mai ratate exemplare ale speciei omenești.

Pericolul cel mare, de-aici vine!

Cei ce mai poartă nădejdea în iubire și uman, în sufletele lor scaldate de lumină, în apartenența într-

un „roi de stele”, să-și repete, iar și iar, vorbele Profetului: "Căci unde este semnul celei mai mari primejdii, este și promisiunea celei mai izbăvitoare nădejdi". În posibila stăvilire a întunericii dar mai ales în transformarea sa în ceva roditor, poezia rămâne un refugiu esențial în viață...și o izbăvitoare nădejde.

Întâlnim la Grigore Călin un lirism bine lucrat, covârșitor pe alocuri. În versurile acestui autor nimic nu pare întâmplător, totul este bine gândit și așezat cu măiestrie.

„Nimic nu mă surprinde,/ ca valul ce dispare/
În încreștarea dintre mal și apă./ Atunci, colindul meu
în căutare,/ Tot la fundalul stâncii mele sapă.” (Colindul)

Înțelegând efemeritatea vieții autorul ne mărturisește: „Prin gara asta au trecut străbunii/ Cu același tren, acum e trenul meu/ Și-așa va fi pân”la sfârșitul lumii/ Purtând în gând mereu pe Dumnezeu.” (Gara asta).

Nimic fără Dumnezeu!

Trimitând către înalt intensitatea lirismului său recunoaște că nimic nu este al nostru pentru totdeauna: „Când veți pleca, luați cu voi averea/ Anilor ce Domnul vi i-a dat,/ Iar când va fi ca să urmați tăcerea,/ Să știți că Domnu a dat și tot EL a luat!” (Cel plecat)

În poezia „Roi de stele”, care dă și titlul unei secțiuni a volumului său găsim conturată scânteierea spirituală, arderea intensă, acel foc lăutinc, autorul regăsindu-se mereu în grup de stele... „Mă regăsesc mereu prin roi de stele,/ Pe steaua mea mai e încă lumină,/ Te-aștept să vii, să fim în rând cu ele/ În lumea asta rece și Divină./ Te-aș îmbrăca cu stele de-

aș putea,/ Că-s bogății acolo unde sunt/ Să fii cu mine
pe aceeași stea/ C-am pus iubirii noastre jurământ.”

Universul continuă să ne fascineze și să ne
bucure cu frumusețea sa.

Mai mult decât atât, privirea ridicată mirată
spre cerul înstelat este, poate, cea mai frumoasă
exprimare nonverbală a unui spirit creativ și plin
de curiozitate.

Autorul înțelege cum, trăind într-o lume rea,
oamenii au nevoie de lumină, limanul adevărat fiind
iubirea: „Lumina mea tot de la tine vine, / Am să
întind pe tot Pământul schele/ Ca tu să urci mai repede
la mine...” (Roi de stele).

În spiritul luminii trebuie să te regăsești, să
trăiești nemărginitul. Frumos îndemn la căutare și
sens... „Să îți trăiești din plin nemărginitul/ Când simți
că-n tine crește asfințitul,/ Crezând c-al lumii asta e
firescu/ Ca să măsoți prin geniul Eminescu.”...

Văzând admirația pe care poetul o are pentru
geniul Eminescu, îmi vin în minte cuvintele unui alt
mare om: „Există o inocență a admirației: o posedă cel
cărui nu i-a trecut încă prin minte că poate va fi
admirat și el într-o bună zi” Friedrich Nietzsche.

Doar oamenii cu suflet curat, innocent îi pot
admira pe ceilalți!

Pentru realizarea unui ideal poate fi necesar
orice efort, să nu zicem jertfă, că este deja prea mult.

Dar și rezultatele vor fi pe măsura efortului
depus.

Să uităm de „firesc”, de lucrurile comune, să
ne găsim fiecare „steaua” noastră... „Găsește-ți steaua
ce acum brăzdează/ Spre răsăritul zilei ce urmează./

De vom uita ce e în noi firescu,/ Va străluci mai tare
Eminescu.” (Firescu)

Fără creatori nu poate fi creație, fără artiști nu
poate fi artă, fără Dumnezeu nu poate fi nimic.

Iar Dumnezeu lucrează tocmai prin acești
oameni, artiștii. Acești oameni care prin „steaua lor”
construiesc punți de legătură între suflete și deschid
ochii orbilor pentru a vedea lumina.

Ce bine ar fi dacă, cu ajutorul artei, al poeziei
în special, am putea să ne adunăm în „roi de stele”, să
strălucim și să nu fie loc pentru dușmănie. Oamenii să
privească la viitor cu zâmbetul pe buze, uniți și
încrezători, nesătui de lumină.

Atunci... si numai de aici încolo îl vom putea
vedea pe Dumnezeu.

Să deschidem, așadar, acel ochi din noi înșine,
care poate vedea lumina iubirii.

„Înaintează tăcut prin vreme,/ Am drept dovadă
umbra mea/ Și-am scris cu ea zeci de poeme/ S-ajung
mai repede pe-o stea./ Din probele ce-mi aparțin/ Una
din ele e Cuvântul,/ Ce-mi dă plecarea spre Divin/ Și
umbra mea e cât Pământul...” (Umbra mea).

Doar unde e lumină, poate fi și umbră... și
invers!

Scrisul este lumină. Dor. Plăcere. Bucurie.
Sens. E un drum cu dus-întors. Funcționează în
ambele sensuri, omul creează scrisul dar și scrisul îl
modelează pe om.

Cred că noi suntem și creatorul, dar și creația
cuvintelor noastre.

Dar, totul să fie din iubire și pentru iubire.

Și, uite-asa, arată „dumnezeiescul”!

Să ne unim gândurile, viețile, aspirațiile, în cuvint, înflăcăări, doruri, în slujba frumosului, în „roi de stele”.

Cititor-scriitor, sau, poate invers.

Oamenii care scriu și oamenii care citesc sunt sarea pământului și stelele cerului.

De aceea trebuie să continuăm să visăm, să citim și să scriem: e cea mai bună cale de a ne alina condiția trecătoare, de a opri scurgerea timpului și de a face imposibilul posibil.

Vă îndemn la lecturare!

Omul care nu citește, trebuie să fie îngrozitor de singur.

Nu-i așa?

Dana Zen,
Satu Mare

Carmen Mihaela Coca – “Pădure”

Cuprins

Lumina umbrei sau umbra luminii în roi de stele 5

ROI DE STELE	11
ANIVERSARE	13
SPOVEDANIA UNUI POET	15
MAI HOTĂRÂT	16
SĂ NU MAI FIE	17
CALENDARUL.....	18
DE N-AR FI IARNĂ	19
DIN CE VISAM.....	20
DORUL	21
E PREA TÂRZIU	22
FIRESCU... ..	23
M-AȘTEAPTĂ	24
ROI DE STELE	25
ULTIMUL FOTON	26
CEL PLECAT	27
DE PLECI ORI DE RĂMÂI.....	28
COLINDUL	29
DE ZIUA MEA	30
FE-MARTE.....	31
TRENUL MEU	32
GARA ASTA.....	33
TRENUL MEU DIN MULTE GĂRI	34
TOAMNA MEA	35

ANII MEI.....	36
CÂND O FI.....	37
SUNT OMUL	38
TABLOU CU JUCĂRII.....	39
UMBRA.....	40
UMBRA TRENULUI.....	41
LENEA.....	42
N-A FOST ZI.....	43
TIMPUL IUBIRII	44
UMBRA MEA	45
SETEA DE ETERNITATE.....	46
DIN DRAGOSTE DE ȚARĂ	47
EL, EI – Vânzători de țară.....	49
MĂRȚIȘORUL POLITIC	50
CINE? CARE?	51
BĂSTROE	52
LIBER LA FURAT.....	53
RAȚA ȘI VĂDUVA	54
CIOCÂRLIA MUTĂ	55
MITĂ LA CUTREMUR	56
ACUM ȘTIM	57
DREPTATEA LUI VADIM	58
CA LA TURCI.....	59
APOCALIPSA	60
NU UITĂM.....	62
SCHENGEN	63
MURITORI DE RÂND	64
NEAGRA IMPOSTURĂ.....	65
ȚINUTUL SECUIESC	66
ROMSILVA.....	67

JUGUL	69
INSCRIȚIE PE COLUMNĂ	70
AMERICANII.....	72
STRUGUREL	73
Profil de autor.....	75
Un tren înspre stele.....	77
O nouă carte de poezie a lui Grigore Călin.....	81
Speranțe înstelate	89
Un univers simbolic și istoric în versuri	91
O izbăvitoare nădejde.....	95
Cuprins	103